

בע"ח (מרכז) 39373-04-13 - מישל ז'אן נ' מדינת ישראל

בע"ח (מרכז) 39373-04-13 - מישל ז'אן נ' מדינת ישראל מהוזי מרכז

בע"ח (מרכז) 39373-04-13

מישל ז'אן

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המהוזי מרכז-lod

[10.09.2013]

כב' השופטת ק. רג'יניאנו

החלטה

בפני עתירה לגלו ראייה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1977.

1. המבקש הזעmd לדין בתפ' 12-06-44357-2012 בעבירות של שוד מזין בחבורה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית. עבירות שעל פי הטענה בוצעו ביחיד עם אחר ביום 30.11.10.

במהלך ההליך המשפטי הוצאו ע"י השר לביטחון הפנים 2 עדויות בדבר ראיות חסויות מטעמי אינטרס ציבורי חשוב. עדויות החיסין הוצאו ב-22.2.2012 וב-13.3.2012 והן מתיחסות, בין היתר, לדוחות ידיעה, האזנות סתר ולדו"חות עיקוב.

2. המבקש, באמצעות בא כוחו, עוטר להורות למשיבה לגלות את זהותם של מוסרי המידע המתועדים בדו"חות הידעה ואת תוכנם של מכלול הדוחות אשר הופקו ע"י יחידה העוקבת החל מתאריך 17.11.10 ועד לתאריך 30.11.10 וכן את האזנות הסתר החסויות מתאריך 26.11.10.

3. נטען בבקשתו כי כתוב האישום שהוגש נגד המבקש מהווה חלק מפרשנה רחבה אשר נחקרה ע"י המשטרה לאורך תקופה ממושכת, אחרי כנופיית שודדים, במהלךה בוצעו פעולות חקירה ועיקוב רבות ונתקבלו מידעים. נטען, כי פעולות החקירה והעיקוב בוצעו לגבי אחר, אשוףabo נאסר, שבסתופו של יום לא הוגש נגדו כתוב אישום. נטען, כי בידיו המשhiba דו"חות ידעה שנמסרו לחוקרים באשר לזהותם של החשודים ביצועו אירוע השוד, וחשיפת זהותם של מוסרי המידע ודוחות העיקוב, עשוייה לסייע למבקש בניהול משפטו. מנגד, אי חשיפת החומר החסוי עלול לפגוע פגעה ממשית בהגנתו של המבקש. הוא הדין לגבי האזנות הסתר מיום 30.11.10. לטענת המבקש, מאוחר ונמסרו לידי הגנה האזנות סתר אחרות מאותו תאריך, הטענה כי יש בחשיפתן של האזנות הסתר מיום 30.11.10 (החושות בצליה של תעודה החיסין) כדי לחשוף דרכי עבודה של המשטרה, הינה תמורה.

4. בדือน בפניו נטען, כי הראיות עליהן סומכת המאשימה הינה נסיבותיות ולפיכך קיימת חשיבות יתרה לגילוי החומרים החסוניים הנ"ל.

במהלך הדיון חזרו באי כוחו של המבקש מהבקשה לגילוי זהותם של מוסרי המידע.

5. המשיבה מתנגדת לגילוי הראיות החסונית, וטענה כיgiloi הראיות עלול לפגוע באינטרס ציבורי חשוב, בעוד שאיgiloi אינו פוגע בהגנת המבקש.

ב"כ המשיבה טועה, כי אין חולק שהשור נושא כתוב האישום בוצע ע"י שניים, אחד מהם, לטענת המשיבה, הוא המבקש. באשר לשני, למשל לא נאספו לגבי ראיות לכואורה, לא הוגש נגדו כתוב האישום.

באשר לדז"חות העיקוב נטען, כי הדז"חות נושא הבקשה אינם מתייחסים לאירוע נושא כתוב האישום ואין בהם כדי לסייע, ומ歇ך אינם רלוונטיים להגנת המבקש.

באשר להזנות הסטר טען ב"כ המשיבה, כי המשיבה סקרה, וסבירה גם היום, שההזנות אינן רלוונטיות, אולם משבקשה ההגנה לעיין בהם, במחשבה נוספת ומהמתזהירות, נתקבלה החלטה להוציאו לגבייה תעודת חיסון. נטען כי בכל מקרה אין בהן כדי לסייע להגנת המבקש.

6. דיון והכרעה:

סעיף 45 לפיקודת הראיות קובלע:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתוםה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדבר, על-פי עתרת בעל דין המבקשgiloi הראיה, כי הצורך לגילוتها לשם עשיית צדק עדיף מן העניין לא לגילוتها".

נקודות המוצאת ונΚודת הסיום בנושא החיסון הוא הצורך בעשיית צדק לבקשת ובקיומו של משפט הוגן. על פי שני אלה יוכרע הדיון בבקשתה. שאלת החינויות אינה תאורטית ונבחנת על פי נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה, תוך הערכה של מקום ומשקלה במקלול הראיות, לאור יריעת המחלוקת בין הצדדים ובחינת השאלה אם גלום בראייה פוטנציאלי עשוי על פי קנה מידת אובייקטיבי לעורר ספק סביר באשמה הנאשם (ע"פ 889/96 מאזריב נ' מדינת ישראל וכון בש"פ 838/84 ליבני נ' מדינת ישראל).

ההכרעה בשאלת תליה בעבודות הפסיכיות של כתוב האישום, ובירעת המחלוקת שבין הצדדים. בתום הדיון קיבלתי לעיוני את הראיות שנחקרו על פי שתי תעודות החיסון.

לאחר שענייתי במידעות המודיעיניות, לדז"חות העיקוב ובתמלילי האזנות הסטר וננתי דעתו לכתב האישום המונח בפני ולטעוני ב"כ הצדדים ובהתחשב בירעת המחלוקת, הגעתו להחלטה שיש לדחות את העתירה, וזאת מן הטעם שככל הריאות הנ"ל אינן רלוונטיות להגנת הנאשם ואין בהן פוטנציאלי שעשו לסייע לבקשתה בהגנתו.

לאור האמור לעיל, מטעמים שבאינטרס הציבור, שוכנעתי שאין לגנות תוכנם של המסמכים נושא עתירה זו, החושים תחת תעודות החיסון.

סוף דבר, העתירה נדחתה.

המציאות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

החומר החסוי הוחזר לכסתה בהם"ש וימסר לב"כ המשיבה ביום הדיון. ניתנה היום, ו' תשרי תשע"ד, 10 ספטמבר 2013, בהעדר הצדדים.